

Jaroslav Tichý: Není nač čekat (4. díl)

- CZ24 News | 20. ledna 2021

V této části se chci zabývat voláním občanů po sociální spravedlnosti, a to v širších souvislostech. Snažím se tak reagovat na představy některých čtenářů a blíže vysvětlit některé body pro lepší pochopení související problematiky.

Nesmlouvavým požadavkem na sociální spravedlnost k prožití dobrého života

S cílem uvést některé čtenáře, kteří přišli s tímto jistě oprávněným požadavkem převážné většiny občanů do současné situace panující ve většině světa začnu šokovou terapií. A to konstatováním, že podle dostupných informací necelé 1 % populace vlastní v současnosti již více než 90 % světového

majetku. A nyní má být těch zbývajících 99 % lidstva zbaveno i toho zbývajícího majetku v souvislosti s přechodem na NWO.

Jak?

- Likvidací nejprve drobného a středního podnikání, což globalisté prosazující NWO zvládnou prodlužováním covidové „pandemie“; totéž platí o zadlužování rodin, které přijdou o své příjmy;
- poté přijdou na řadu naše velké firmy, aby tak nakonec zůstaly jen nadnárodní monopoly;
- zadlužování států probíhá přitom souběžně, a to svižným tempem.

Návazným krokem k přechodu na NWO bude po dlouhodobém vakcinačním období Velký restart (Great reset). Vyjmenujme si jeho základní kroky.

Velký restart zbaví občany všech dluhů z titulu hypoték, leasingů, spotřebních a dalších úvěrů, a to za podmínky, že se tito občané se nechají očkovat a přepíší veškerý svůj majetek na globalisty (nejspíše na nějakou jimi k tomu určenou instituci). Pokud to někomu připomíná „poslední vůli“, nebude daleko od pravdy.

Občané, kteří přežijí proces depopulace (zlikvidováno má být v prvním kole cca 6,8 mld. lidí ze současných 7,8 mld. lidí na planetě na 1 „zlatou miliardu“, tj. na 12,8 %, a po nahrazení lidí stroji na pouhých 500 mil., tj. na 6,4 % ze současného počtu obyvatel Země (viz Agendu 21 schválenou na zasedání OSN v Rio de Janeiro již v r. 1992 a dále rozpracovanou na první tři dekády tohoto století v podobě Agendy 2030), budou pak používat majetek výhradně v cizím vlastnictví sdíleným způsobem (viz zkouška s firmou UBER), pokud budou mít ovšem dostatek sociálních kreditů. Pokud jim budou za něco elektronicky odebrány, nekoupí si ani jídlo, nedostanou se do veřejné dopravy, nebudou moci žádný majetek na principu sdílení užívat.

Provoz osobních aut se spalovacími motory skončí s výmluvou na ekologii v roce 2025, na drahé elektromobily s drahými bateriemi, které bude nutné poměrně brzy měnit, nebude mít většina lidí peníze. V novém systému už zaručeně ne, tam přece žádný majetek již mít nemohou.

Jak vidno, ve světě, který směřuje shora popsáním způsobem ke zcela jinému cíli, tedy k nastolení NWO (koho nezahubí, toho zotročí), realizace uvedeného požadavku občanů naprosto nepřichází v úvahu, právě naopak. V podmínkách NWO o takovém požadavku nemůže být vůbec řeči.

Jak a kde uvedený „nesmlouvavý“ požadavek uplatnit?

Představa některých čtenářů o tom, že to půjde zařídit pomocí přímé demokracie, je za dlouhodobě panujících okolností nesmyslná. Důvody spočívají v dominujících vnitřních, jakož i vnějších podmínkách.

Podmínky vnitřní

Volíme tak, jak volíme, příp. často volit vůbec nechodíme, mluvíme o přímé demokracii, přitom na doplňovací volby do senátu, který se pyšní tím, že „*přes něj nikdy žádný návrh zákona o referendu neprojde*“, chodí pouze pár procent občanů, a to ještě převážně z tábora soupeře. Podle toho vypadá i tradiční skladba senátu. Jen pro pořádek připomínám, že odsouhlasit zákon by musely 3/5 přítomných senátorů (tj. až 49 senátorů), přičemž jde o ústavní zákon, kdy sněmovna senát přehlasovat nemůže, i kdyby pro návrh bylo 120 poslanců z celkového počtu 200, o čemž lze rovněž s úspěchem pochybovat. Pokud sami tuto realitu nezměníme, nemá smysl motat si hlavu referendem. Jde totiž o slepou uličku.

Nejsme jako občané dostatečně aktivní. Nemáme vlastní návrhy kandidátů, vždy si necháme podstrčit k výběru mezi špatným a ještě horším řešením. V lepším případě pak volíme „menší zlo“. Ačkoliv ke skutečné nápravě je zapotřebí systémová změna, volíme stále dokola převážně jen strany parlamentní, tj. strany stávajícího systému. Setrvale přitom nechápeme, že nebudeme-li hledat subjekty mimo stávající zaběhnutý systém, k žádné zásadní změně nemůže zákonitě dojít, neboť strany současného systému ji určitě nepřinesou.

Něco očekáváme od alternativních sil, z nichž přinejmenším část se o změnu snaží, avšak jejich podpora ze strany občanů je nízká. Chybějí též finance. Občané se často o problémy v politice a jejich příčiny nezajímají a řeší teprve své osobní problémy související s následky těchto problémů místo toho, aby pomáhali řešit již jejich příčiny a tak vzniku svých problémů předešli. A ty příčiny tkví v politice a v modelu jednání občanů u voleb. Jak u nás, tak i v zahraničí. Občané jsou tak do značné míry sami strůjci svého osudu, jen stále ne a ne to pochopit. Pravdou ale též je, že alternativní hnutí je i přes dílčí snahy nadále roztržštěné.

Krom toho nejpozději od roku 2017 nám při sčítání hlasů na ČSÚ praská voda, případně vypadává elektrický proud, podobně jako tomu bylo při amerických volbách. O překvapivém výsledku voleb „na poslední chvíli“ víme své přinejmenším od celostátních voleb do sněmovny v r. 2017, jakož i v dalších volbách poté.

Podmínky vnější

Stávající vnější podmínky jsou bohužel závažnější, protože je nemůžeme (na rozdíl od těch vnitřních) dost dobře ovlivnit.

Předně je třeba připomenout, že proces řízení ve světě probíhá na třech rozdílných úrovních, a to (od nejvyšší k nejnižší). Tedy na úrovni globální, na úrovni nadnárodní a na úrovni národní. Jednotlivé státy (s výjimkou supervelmocí) budou patřit vždy do vlivové zóny některé z těchto supervelmocí. Suverenita těchto států bude tak zčásti omezená, nebo bude existovat snaha o její likvidaci vůbec (viz EU vůči členským zemím, byť tato mezinárodní organizace si na velmoc jen hraje). Navíc se formuje blokový multipolární svět, zatím v sestavě Čína – Rusko – USA a výhledově též Indie.

Představa některých našich občanů, že budou prosazovat svůj požadavek na bázi přímé demokracie, patří logicky do úrovně národního řízení. Nad ní je ale úroveň nadnárodní (viz EU), která má ale jiné představy, jež prostřednictvím svých zákonů a nařízení vnucuje členským státům. Logicky tady dochází ke kolizi zájmů a „silnější bere“. Tedy EU plní úkoly svých zakladatelů – světových globalistů.

Naši poslanci si dokonce odhlasovali, že bruselské unijní právo má přednost před naším českým a již více než 70 % naší legislativy bylo nahrazeno legislativou bruselskou. A EU sleduje zcela jiné zájmy a cíle, než je sociální spravedlnost a dobrý život občanů v členských zemích. Stačí připomenout jen spoluorganizování a finanční podporu migrace do Evropy a do členských zemí EU a snahu o likvidaci členských států a promíchání jejich národů s dovezenými migranty s cílem vytvořit novou světle hnědou rasu s průměrným IQ 90.

České národní zájmy přitom nikdo u nás navenek neprosazuje (na rozdíl od Maďarska či Polska, jejichž politici národní zájmy svých zemí prosazují a hájí). Dokonce je dodnes u nás nikdo ani oficiálně neformuloval. Jen u nás to stále dost velká část našich občanů nechápe a volí ty, kteří naopak prosazují u nás cizí zájmy na úkor našich národních zájmů.

Nejvyšší je úroveň globální. Na té se pohybuje jen Globální prediktor a několik globálních hráčů. K nim patří rozhodně Británie, dále (několik) seskupení světových globalistů, nově pak Rusko díky Vladimíru Putinovi (či spíše on sám), výhledově pak Čína a zřejmě též Írán jako budoucí nová sídla

obou větví Globálního prediktora. Čína jako sídlo větve euroatlantické (namísto Velké Británie) a Írán příp. Arménie (namísto Vatikánu) jako větve euro-asijské. Dlužno ale říci, že Írán svoji roli budoucího střediska koncentrace řízení zatím nezvládá. O roli globálního hráče usiluje ale též např. Turecko.

Aby stát mohl být skutečně za stát považován, potřebuje mít potřebnou zdrojovou stabilitu. Aby se mohl rozvíjet či alespoň přežívat, musí mít být jeho zdrojové možnosti vyšší nebo alespoň rovnat se tlaku prostředí. Běžný tlak současného prostředí může vydržet stát s min. 10 mil. obyvatel. Navíc takový stát musí mít něco navíc, nějakou specializaci, kterou se pozvedne celkově. Nedostatek zdrojových možností je třeba kompenzovat kvalitou řízení. (Tolik citáty z pořadů V. V. Pjakina.)

Pokud tedy nemáme např. škálu vlastních surovin, potřebujeme mít něco jiného. A zatímco např. Kuba má velmi vyspělé zdravotnictví, ČR o svoji schopnost vyrábět široký sortiment svých vlastních výrobků od šicích jehel až po malé tryskáče, byla po r. 1990 cíleně připravena. Do r. 1990 jsme jako Československo přitom měli vlastní výrobky prakticky v polovině výrobních oborů a skupin z celkem existujícího množství cca 3.500. To neměl nikdo naší velikosti na světě. Tyto výrobky jsme exportovali vlastními silami přímo na trhy více než 120 zemí světa. Naše výrobky (a tedy i náš stát) byly do r. 1990 známé prakticky po celém světě. Svoji výjimečnost Československo tehdy mělo. Mělo proto i svoji suverenitu v rámci vlivové sféry tehdejšího SSSR.

Dnes nemáme téměř nic, podniky byly buď zničeny, nebo prodány, případně se zabývají jen subdodávkami pro cizí firmy. Přeměnili jsme se na pouhou velkou montovnou cizích výrobků. Propadli jsme se v žebříčku mezinárodní dělby práce. Stali jsme se (stejně jako Slovensko) kolonií, k tomu jsme byli cíleně předem připravováni před naším začleněním do západní Evropy. Zničili jsme si sami a povinně před vstupem do EU vlastní soběstačnost v potravinách, zdecimovali zemědělství, předali do cizích rukou zpracovatelský průmysl, zadlužili jsme se atd. Učinili jsme se v bezmezné hlouposti sami závislími na jiných. Výsledkem toho je, že nás na jaře 2017 přeřadila renomovaná americká investiční banka J.P.Morgan do kategorie rozvojových zemí, a to s přihlédnutím k našim „úspěchům“ po vstupu do EU.

V potaz při takovém hodnocení je třeba vzít i tu skutečnost, že nejsme státem historickým (jako třeba Maďarsko), nýbrž státem konstrukčně vytvořeným po skončení 1. světové války. Takové státy po splnění své úlohy bývají často přestavěny či rozebrány apod. Prostě přestávají ve své dosavadní podobě existovat.

O tom, že bychom mohli chybějící zdrojové možnosti nahradit kvalitou řízení, nemůže být v případě ČR (ale ani SR) vůbec řeči. Řízení státu vládou naopak očividně slábne, různí primátoři či starostové si dělají, co chtějí, a to i s mezinárodními dopady. Vláda mlčí, včas se neozval ani prezident republiky. Naše suverenita je tudíž velmi oslabena, což se projevuje na rostoucím tlaku vedení EU na ČR, jejíž vláda není vesměs schopna většího odporu, na stupňovaném tlaku sudetoněmeckého landsmanšaftu s jeho neoprávněnými územními a majetkovými nároky, jakož i ve vznesených majetkových nárocích rodu Lichtenštejnů na majetek v ČR. Podobné nároky další šlechty na majetek v ČR lze očekávat následně.

Zásadně si nevolíme politiky schopné a ochotné hájit naše národní zájmy, řízení státu se pak přesouvá na nadnárodní úroveň. V náš neprospěch, samozřejmě.

Ani historické státy menší a střední velikosti nemají v dnešní době plnou suverenitu, neboť každý z nich patří do nějaké sféry vlivu. Odbočíme-li, nemá ji dokonce ani Německo, které je stále ještě okupovaným územím od skončení 2. světové války. Po spojení obou částí Německa se jím stala i bývalá NDR. Kancléřský vázací akt, jakož i americké posádky v Německu jsou toho jasným důkazem.

Jednotlivé státy (až na výjimky) jsou řízeny podle okolností z úrovně nadnárodní či dokonce globální. Představa o tom, že za stávajících podmínek úspěšně uplatníme požadavek na sociální spravedlnost s využitím přímé demokracie na úrovni národního řízení, které ještě ke všemu nefunguje, je tedy opravdu mylná, a to jak z důvodů vnitřních, tak především vnějších.

Není tudíž ani jasné, u koho by občané chtěli svůj „nesmlouvavý požadavek“ účelně uplatňovat. Snad u naší vlády, která je v roli pouhého správce kolonie? Ta přece o ničem nerozhoduje. Vždyť i většina naší legislativy byla již nahrazena tou bruselskou. Nebo snad u Bruselu či Berlína? Ale tam se nikdo za daných okolností s našimi občany bavit nebude.

Odkáží nás nanejvýš na naše eurounijní zastoupení, abychom ho využili a tam jsme bez šance. Jednak proto, že sami nic neprosadíme ani na pořad jednání (europoslanci jednotlivých zemí jsou pro jistotu rozděleni do více různých politických frakcí, kde sledují politické zájmy dotyčné frakce a nikoliv zájmy občanů daného státu, které mají zastupovat). A jednak proto, že vedení EU přece plní úkoly svých zakladatelů, tj. světových globalistů, které jsou zcela opačné v porovnání se zájmy občanů členských zemí EU, naše nevyjímaje.

Shrneme-li důvody, proč je za daných okolností nesmyslné požadavek na sociální spravedlnost uplatňovat, tak tedy přinejmenším proto, že jako členská země EU patříme do té části světa, která je směřována do NWO. V něm bude v rámci plánované depopulace v průměru 9,4 lidí z 10 obyvatel planety mrtvých, zbytek pak otroky, z menší části úředníky či vojáky NWO. A samozřejmě potomci starých královských a šlechtických rodů, Chazaři a někteří další jako vládnoucí na špičce mocenské pyramidy NWO. Mimochodem, Slované u představitelů NWO zrovna v oblibě nejsou. Podobný požadavek je tedy zcela nemístný, s námi jsou záměry jiné. Takový požadavek není za současné situace, kdy spadáme pod nadnárodní řízení EU, která nás právě do NWO směřuje, na místě a krom toho ani u koho či kde účinně uplatnit. U našich představitelů či parlamentu je to nesmyslné, v Bruselu pak neúčelné.

Co tedy udělat pro nápravu?

Již po určitou dobu se nově formují zmíněné tři bloky zemí, a to pod vedením Číny, Ruska a USA. Nejprve se podívejme na to, kam která z velmocí se svým blokem bude zřejmě směřovat:

1. Čína - globalizace směrem k realizaci plánů NWO - depopulace planety, náhrada lidí roboty, elektronické ovládání a sledování přeživších lidí na dálku, využívání sociálních kreditů a sdíleného majetku pro přeživší, přeměna světa na čínské montovny a odbytiště jejich zboží atd. Ačkoliv i tam probíhá boj mezi patrioty a globalisty.
2. Rusko - spolupráce na bázi národních států (základem je klasická rodina - otec-matka-dítě), náhrada lidské práce roboty za účelem úspory lidské práce umožňující osobní rozvoj člověka, nikoliv ale jeho likvidaci. Mírová spolupráce mezi státy a národy.
3. USA - bude záležet na dalším vnitropolitickém vývoji, jakým směrem se (případně transformované) USA vydají. Alternativy jsou přitom fakticky dvě. V případě jmenování Bidena prezidentem se bude realizovat globalizace směrem k NWO, v případě jmenování Trumpa prezidentem se otevírají příznivější podmínky pro lidstvo (projekt GESARA, ukončení politiky Pax americana a uzavření se do nově vytvořeného bloku zemí Spojených států severoamerických atd.)

Za účelem nápravy současného stavu, který nás vede do NWO, je nutné provést změnu směru a cíle naší cesty, jakož i k tomu vedoucích metod. Tedy systémovou změnu. Začít je ale tentokrát třeba změnou podmínek vnějších. Bez jejich změny nebude možné změnit ani podmínky vnitřní. Proto jsou níže tyto podmínky uvedeny v obráceném pořadí.

Korekce podmínek vnějších

Systémová změna je nezbytná. Ve stávajícím euroatlantickém bloku je její proveditelnost pod vlivem Číny a globalistů obecně nemožná (realizují politiku NWO) a v případě USA málo pravděpodobná (alespoň v dohledné době – viz výše). Další možnost spočívá v přechodu pod vliv Ruské federace realizující postupně vlastní globální politiku (Ruský svět – pro sebe a pro další země pod jejich deštníkem). Její (či přesněji Putinův) model globalizace znamená život, rozvoj lidské osobnosti na bázi klasické rodiny a v rámci národních států a jejich mírové spolupráce, nikoliv tedy ztrátu životů a majetku, kterou nám připravují světoví globalisté.

S tím souvisí úplná rekonstrukce politických špiček ve vrcholové politice (se spolupachateli současného stavu nelze provádět změny k lepšímu a již vůbec ne změny systémové. To by byl protimluv. Vstupem do Konfederace nezávislých střeoevropských států (na bázi V4+) a vytvořením podmínek umožňujících restrukturalizaci naší ekonomiky, obnovu naší potravinové a v rámci možností i celkové soběstačnosti, návrat k naší historii, kultuře a k dřívějšímu stupni vzdělanosti a jejich obnovu, obnovu naší prestiže na mezinárodní scéně, zpětné nabytí našeho odpovídajícího umístění v mezinárodní dělbě práce, to vše nejlépe pod obnovenou hlavičkou Československé republiky.

Cesta k tomu by tedy měla vést prostřednictvím našeho členství v Konfederaci nezávislých evropských států jako součásti euro-asijského bloku, a to pod vlivovým deštníkem Ruské federace. To ukáží výsledky jednání Jalta 2021 ohledně budoucího uspořádání mapy světa, zejména pak Evropy, Velký výběr nakonec ani není, ač neznáme dosud další vývoj v USA. Avšak již sám fakt, že se obnovuje blokové rozdělení světa a že Spojené státy se budou ze světa stahovat a uzavírat více do sebe, hovoří za mnohé a dává směr dalším úvahám. A teritoria jejich zájmu se budou nalézat vesměs mimo Evropu.

Korekce podmínek vnitřních

Dnes je situace taková, že bychom museli provést před volbami minimálně následující kroky:

- Změna volebního zákona – volby jen v jednom dni, zákaz korespondenčního hlasování, zákaz hlasování občanů ze zahraničí majících dvojí občanství, paralelní účast občanské komise v každém volebním středisku a paralelní sčítání hlasů za celou republiku a ověřování správnosti sčítání výsledků provedených ať již na ČSÚ, ve Frankfurtu/M. či jinde.
- Shoda alternativy na základním společném programu a na vhodných společných kandidátech pro účel voleb.
- Podpora programu a kandidátů alternativy občany, a to jak předvolební, tak i formou razantně zvýšené účasti ve volbách. Přitom není třeba 120% účast, jako nedávno v některých státech USA, volební účast u nás blížící se 100 % postačí. Teď již nebude výmluva, že volby nemají cenu. Důvody k takovému tvrzení by realizací těchto návrhů pominuly. Mějme přitom na paměti, že celostátní volby v r. 2021 mohou být posledními. A děláme to pro sebe, naše rodiny a děti. Takže konec výmluv!
- Povolební změna ústavy, do níž bude možné jasně uvést referendum jako jeden z nástrojů výkonu moci v ČR, a to přímo lidem.

Shrnutí

1. Nejde o to mít jen oprávněné požadavky, je třeba vědět kdy, jak a u koho je uplatnit. Je tedy zapotřebí rozlišovat úrovně řízení a mít potřebné know-how.
2. Metoda přímé demokracie jako způsob přímého výkonu státní moci občany předpokládá

náležitou angažovanost občanů a jejich zájem o věci veřejné. Zůstane-li jejich většina nadále bez zájmu o politiku, jejich rozhodování v referendu pak bude opět ovlivněno masmédií či velkým kapitálem, který si způsob hlasování v referendu u potřebného počtu občanů koupí. Stačí připomenout některé volební praktiky např. na severu Čech.

3. Pokud občané budou přistupovat k referendu stejně jako k volbám – tj. „tak jsem jim to tam hodil a zase mám na nějakou dobu pokoj“, referendum žádnou výhodu samo o sobě představovat nebude. Skýtá totiž více úskalí než výhod. Mezi ta úskalí bude patřit i způsob formulace příslušné otázky a vyznačené možnosti rozhodování v referendu, způsob prezentace referenda v masmédiích a vedení veřejné debaty před samotným referendem apod. Ale hlavně účast voličů na referendech. Nezmiňuji to proto, abych občany od rozhodování v referendu odrazoval, nýbrž abych je jasně předem upozornil, že referendum samo o sobě není všelék, pokud ho lidé nebudou ochotni či se znalostí věci schopni využívat.
4. Pokud jde o změny v oblasti vnější, můžeme je ovlivnit zatím jen užší spoluprací v rámci zemí V4 a „organizací“ naší politiky směřující ke změně prostředí a tím i podmínek. Tedy k odchodu z EU, který musí být ale připraven i z hlediska návazných kroků po vystoupení, a to s předstihem. Nezbytná je přitom též předchozí osvěta občanů ohledně důvodů takového kroku, aby chápali nejen důvody takového kroku, nýbrž i znali jeho budoucí přínos v jejich prospěch.

Chceme-li tedy skutečně změnu vedoucí k záchraně života, k dosažení sociální spravedlnosti a k prožití dobrého života, změňme způsob organizace našeho života. Přistupme k realizaci systémové změny. Naši dosavadní manipulaci nahradme naší aktivitou. Není nač ještě čekat. Ve stávajících podmínkách se bez provedení systémové změny prožití (dobrého) života nedočkáme. V těch nás čekají mnohem horší věci.

Předchodí články naleznete zde:

NENÍ NAČ ČEKAT – METODY K OVLÁDNUTÍ SVĚTA A PROČ JSME TLAČENI K ZADLUŽENÍ – [1. část](#)

NENÍ NAČ ČEKAT – METODY K OVLÁDNUTÍ SVĚTA A PROČ JSME TLAČENI K ZADLUŽENÍ – [2. část](#)

NENÍ NAČ ČEKAT – JAKÝ POLITICKÝ A EKONOMICKÝ SYSTÉM MÁ BÝT NASTOLEN V NWO A VELKÝ RESTART – [3. část](#)

Autor: Jaroslav Tichý

Zdroj: <https://outsidermedia.cz/>